

5
10
15
20
25
30
35
40
45
50
55
60
65
70
75
80
85
90
95
100

ADAMAS
BOHEMICVS,

NEC IGNE NEC AQVA EMOLLITVS,

S. IOANNES

NEPOMVCENVVS

SIGILLI EXHOMOLOGESEOS
CVSTOS INVICTISSIMVS,

COELI GEMMA,

CZECHIAE DIADEMA

Sub annuis Festiuitatis suae Solemniis

In Capitalis Bohemiae Ciuitatis Ecclesia, Nomini suo

aedificata, ac dedicata,

AD SKALKAM NVNCVPATA

Humili Elogio commendatus

a

P. AMANDO G. Minimo, in Conuentu et Studio Gene.

ad S. Saluat. tunc Philosophiae Lect. etc.

Anno MCCXLVII.

CVM CONSENSV ET FACVLTATE.

PRAGAE, Typis Ioannae Kaudelkianae Viduae.

Reimpressum Salisburgi, Typis Ioannis Iosephi Mayr, Aul. ac Acac. Typogr.
et Bibliopol. Haered. MDCCLXVIII.

A-367628

ADAMAS
BOHEMICVS

RECITARE HEC AQA EMOLLITIV

STOANNE

NEPOMVCENTVS

SMELLINACH OGDORVS

CVSTODIANTISSIMVS

COELL GEMMA

EXEPTOR DVADEMA

AD PRAESENTIA

AD PRAESENTIA

AD PRAESENTIA

AD PRAESENTIA

AD PRAESENTIA

AD PRAESENTIA

AD PRAESENTIA

AD PRAESENTIA

DS-2021-2620

ELOGIVM.

QVo subinde siccitate nimia desolata soli facies, fluentis coelestibus infundi, multimodo hiatu, ceu quodam ex faucibus patulis manante vocali flagitat gemitu; consimili quoque non Czechia modo, ast totus, qua late patet, catholicus mundus NEPOMVCENAM festiuitatem exoptabat affectu. Et ecce! pio anhelantis populi sonitu hoc excitatus Phoebus, soluit polum caligine, et candido axem investiens amictu, mille votis exoptatam mundo aduexit diem, atque annua vobis, Clientes IOANNEI Spectatissimi, induxit, ac indixit Solemnia: Solemnia, quae insigni cum applausu, et pietatis impulsu, vtut consueuistis, hodie iamjam vsque ad annum epinicium (quod Amplissima Clementia, et Eximia Beneuolentia, mihi omnium *Minimo* commisistis) obiulistis. Sed si contemptus quoddam est indicium consalutando Duci inconcinnum Elogiastam delignasse, impietatis pene est iudicium maximam Diui IOANNIS NEPOMVCENI sanctimoniam, et immer-

mensam laudum magnificentiam, ad eloquentiae venustatem natam, vni mihi agnomine *Minimo*, omine pusillo, et vltimi subsellii Encomiastae commisisse. Siccine, coniunctus ille vigili cum sollicitudine, in IOANNEM haecenus inflammatus, tunc adeo in vobis extinctus est affectus, vt ei non alia, quam balbutientia labia nectant encomia? siccine qui tot saeculis amplissima in omnes cumulauit beneficia, aut excidit mente, aut ea solum dignus est commendatione, quae ab abiectissimo eloquentium (cujus tanta a suadae suauitate distantia, quae luci ad nebulas societas,) abunde possit impendi? Stupeo, expallesco, obmutesco!

Sed attollo animum, Clientes IOANNEI Spectatissimi! attollo animum! atque amplissimo a vobis in me delapso consilio, lubens, libensque acquiesco. Coniicio enim, quo suauissimum illud tendat in me emanatum mandatum. Intellego vos, vt scientiae subtilitate, ita sapientiae sublimitate et consilii sagacitate conspicuos, hodie nobilissimum aquilae sequi institutum*, dum mihi (vt genuinum agnoscatis Czechiae pullum) fulgentissimum Bohemiae Sollem, Diuum IOANNEM NEPOMVCENVM, demandatis et oculis contemplandum, et labiis commendandum: atque, vt pateat insimul, an vacuum tantummodo, et ominis inane nomen gestem Philosophi, non lapidem philosophicum, sed inaeestimabilem ADAMANTEM BOHEMICVM destinatis explicandum, et eximia eius explicata indole, condignis encomiis exaltandum.

Annuo benignissimis commissis, annuo lubens: sed deficio in exequendis! Quibus etenim eloquentiae passibus aut volatu, caecutiens noctua, nebulosus Encomiastes, Splendidissimum Solis IOANNEI attingam solum, eminens magnitudine, excelsum maiestate? cuius fulgidissimae luci ne aquilina quidem intendat acies, ni acina-

* De quo
Plinius Na-
tu. Hist. lib.
X. c. 3. n. 10.

ce luminis vindice, in pupilla fauciata, vniones falsos
 sanguinis in vicem fundat, in audaciae poenas. Quo ama-
 bo ausu imbecillis suada, balbutiens lingua, nec nup-
 tiali suauitatis inuestita velamine, nec venustae vocis suf-
 fulta munimine, nec Tulliana imbuta dulcedine, nec Hyb-
 laea dotata facundia, nullis denique eloquentiae diuitiis
 locupleta labia, inaeestimabile illud Czechiae clenodium,
 ADAMANTEM BOHEMICVM commendabunt? cuius con-
 digne texendis encomiis etiamnum dulcissimis suauiloqui
 fauis educati, et plenis Castaliis fontibus adaquati; splendi-
 do suadae suae elegantias, eloquentiae inuestientes amictu,
 minime tamen sufficiunt Tullii, vilescunt Demosthenes?

Sed maeste animo pusille, ac pusillanimis Encomia-
 stes! quandoquidem etiam quandoque exiguus foli pul-
 visculus, minima atomus ad ipsam Celsissimi Solis evolat
 sublimitatem; vt dum immensae magnitudinis assequi non
 valet quantitatem, saltem suspiciat maiestatem. Hoc ita-
 que incitatus animum attollo, et genuinam me Czechiae
 contestando sobolem, ad contemplandum fulgidissimum
 Bohemiae Solem mentem extollo: atque tam nomine,
 quam omine *Minimus*, pusillum foli imitatus puluisculum,
 non aliis, quam minimae atomi alis, aliquantum euolo,
 oculis ac manibus in coelum intentus. Et ecce! video in
 celsissimo sanctitatis culmine fulgidissimam IOANNIS emi-
 nentiam! conspicio in Sanctissimo Indigete animati Solis
 imaginem, ast inaccessam! non modo lentiuagis balbutien-
 tis suadae testudinum passibus, sed nec vllis omnino elo-
 qui pennis assequibilem! quam dum excelsis etiam elo-
 quentiae volatibus assequi posse diffido, nitente in vetitum
 animo, casto exitu insequi vix contendo.

Modestam silentium indicentis facundiam exoptassem
 tacitus, nisi festiua, hac luce, linguae tacentis loco, ipsa
 elementa in voces soluta, mutuo applausu in fusissimos

encomiaſmos vellent eſſe vocalia. Non decet itaque, vt ibi inimico laudibus expalleſcam ſilentio, vbi NEPOMVCENIS ampliandis encomiis, toto mundo diſſuſa defu- dat eloquentia, mutua depugnat diligentia ac vigilantia.

Atque haec ſunt, quae meam hodie, vtut exiguam, euocant eloquentiam, et ſuppeditant audaciam. Vel inde mea adeo non iam anxiat exilitas, nec obnubilatae mentis opacitas, nec angit vocis debilitas, nec balbutientis linguae imbecillitas, ab eloquentiae venuſtate, vt ſolum a polo aliena. Quinimo haec eadem IOANNEM humili ſaltem eloquio commendandi ſuppeditant animos: vulgatae ſiquidem indolis eſt methodus, quod etiam ad maxima, minima aſſumat dimetienda, conſpiciendo in vngue Leonem, in pollice gigantem.

Clientes IOANNEI Spectatiſſimi! Duo ſunt, quae mihi hodie dicenti commiſiſtiſ: Solis nempe NEPOMVCENI contemplatio, et ADAMANTIS BOHEMICI commendatio. IOANNEM tanquam fulgidiſſimum Czechiaae Solem in omnes linguas, populos et nationes beneficum, diutius contemplandi, debilis pupillae meae vetat facultas, aquilinos auſus, inconſulto Phaetontis auſu, amplius inſequi minime auſa. Itaque vt vnum ſaltem obeundo munus, mandato faciam ſatis, abſit quamuis dicendi elegantia, Tullii ſacundia, Demoſthenis eloquentia; pia tamen in IOANNEM confidentia filum diſtinctionis vtut exilis deducam Encomiaſtes. Laconice conglobabo, quod alii in totum oceanum dilatatis effundebant elogiis: Diui IOANNIS encomia laconice conglobabo. Non enim ſumptuoſum exambit commendationis cultum, fucatum non expoſcit comptae laudationis tumultum, aut ſpecioſum diſtinctionis amiſtum, qui ſua eminet magnitudine, fulgeſcit ſanctitate, ſplendescit maiestate. Quem ſatis cognata magnificat ceſſitudo, ſatis ſanctimoniae dignificat eminentia, ſatis toto mundo diſſuſa, declamat beneficentia,
thau-

thauumatumque excellentia. Cuius magnificentiam non minus ac munificentiam, iam a saeculis, coniugatus consonantium Clientum plausus, vnanimi tono palam decantat, luculentissime commendat.

Si itaque, obtusa quamuis ingenii acie, ieiuna eloquentiae macie, submissa tamen deuotionis specie, specioso dictionis homagio, et eo, quo valeo elogio, IOANNEM NEPOMVCENVM ADAMANTEM BOHEMICVM dicam: Adamantem inuictum, nec igne, nec aqua emollitum, sed mage potius expolitum. Commendans siquidem eum, qui in vinculis et spiculis, in blanditiis et suppliciis, in fulminibus et fluminibus numquam non constans stetit sigilli exhomologeseos custos constantissimus, inuictissimus (vi violabilis nulla, mole mobilis nulla) ADAMANTEM compellandum censui. Exaltans eum, qui in oculis Altissimi gemma, in conspectu Czechie diadema est, ADAMANTEM BOHEMICVM in dictionis scopum assumendum statui: quum potissimum AMANDVS ADAMANTEM exambiat Encomiastes. Tu itaque, ADAMAS constantissime, ac nitidissime, IOANNES Diuinissime, mentis meae illumina caliginem, et discute nubila! balbutientis linguae solue vincula, Ecclesiastes facundissime! si infamia dicenti immineat, a famae dispendio vindica, famae Custos et Aduocate zelosissime! si eloquentiae desint fluentia, indulge Moldauam assumi in adiumenta, Encomiastes puteane! si lingua haesitet, sanctissima tua, tot saeculis viuida, et hodie dum silentium tuum palam eloquenti lingua, subueni, Tulli Bohemice! Vos autem Clientes IOANNEI Spectatissimi, et quibusuis titulis Colendissimi, qui amplissima clementia, et eximia benevolentia, suggestus huius fauistis aditum, iam mentis oculis in ADAMANTEM BOHEMICVM defixis, clementem, et beneuolum fauete auditum; atque in exaltationem IOANNIS NEPOMVCENI intonantem, pacifico annuentis animi fauonio subleuate, dicenti fauete.

Ha-

Habes spatiosa magis, quam speciosa, desolata potius, quam
 deliciosa (vtpote immani hostium diluuiio exundata,
 innocenti sanguine inundata, millenis calamitatibus defoe-
 data, et nimis infelix facta) dilecta Bohemia! Habes, in-
 quam, cuiusuis Nationis facile singula, tibi non modo
 communia bona; sed habes quoque et tibi specialia dona,
 quibus te Clementissimi Numinis locupletavit munificen-
 tia. Habes (seclusis aliis) castissimas sensuum amasias,
 amantissimas soli amoenitates, gemmeas stellas, stellatas
 gemmas, gemmas, et lapides speciosos, quos a te tota
 quanta tibi mutuatur vicinia, quatenus iisdem sumptuosa sua
 locupletet monilia, electa expoliat capitolia, investiat
 pallas, extollat infulas, splendida distinguat paludamenta,
 et opulenta insigniat monumenta. Habes Iaspides, habes
 Topazios, habes Amethystos. Habes autem (omissis aliis)
 o dilecta Bohemia! habes in montium ac lapidum sinu
 gemmam nulli secundam, gemmam specialissimam, splen-
 didissimam, cuius mundi totius gazophylacium sex non
 nisi custodit species.* Habes videlicet speciosum sama
 ADAMANTEM, ab omnibus nationibus adamatum, accep-
 tabilem cunctis, amabilem singulis.

* Teste Plin-
 io Natu.
 Histo. lib.
 XXXVII.
 c. 4. n. 40.

Sed, quid inanimatos Bohemiae extollo lapides? quae
 tot sanctificatas genuit gemmas, tot coelesti solio impo-
 sita aluit clenodia, sicut sol in conspectu DEI fulgentia.
 Habes o benedicta! et nationes singulas (vnica exempta
 Italia) antecellens Bohemia! habes gemmas sanctificatas!
 Genuisti tot puniceos Amethystos, Lyfimachos, et Hae-
 matites; inuictissimos nempe fidei Catholicae, sanguinis
 effusione testes. Custodis in sinu tuo Topazios, et Iaspi-
 des; Sanctissimae in Deum confessionis nomine insignitos,
 Custodis in sinu tuo Hyacinthizontes, et Caspias; in ab-
 ditis speluncis, soli diuino cultui vacantes coenobitas.
 Custodis in sinu tuo candidos Alabandicos et Galactites,
 liliatam vitae innocentiam intaminata castitate concluden-

stusidites

tes. Custodis in sinu tuo Anachates et Asbestos, vidualitatem insigni pietatis studio confouentes. Custodis in sinu tuo Cissites et Gassidanes, beatos nempe Coniuges inuiolatam coniugii fidem incessabili deuotionis constantia excolentes. Ast haec si deessent omnia, custodis, o dilecta Bohemia! custodis speciosum fama ADAMANTEM, nitissimum ac inuictissimum ADAMANTEM, quem in sinu tuo genuisti, aluisti, conclusisti; quem insolita luce splendescentem in montis benedicti valle Nepomucena in medio noctis silentio, tot testibus spectantibus, quot stellularis micantibus, inuenisti.

Debet delapso ex sinu Altissimi, et in Iudeae montibus hospitanti DEI Filio, vetusta Bethlehem suam sublimitatem *minima*: giganteo tamen Numinis metienda calle (cuius maiestatem etiam diademate fulgentes inuestigabant dignitates, stellato euocatae lumine) nequaquam amplius *minima*. Tuam autem (si a maximis ad minima liceat similitudo) qua hodiedum omnium incendis vota, IOANNI debes famam, oppidum, non iam oppidum, sed ciuitatibus ciuilius NEPOMVCVM! posteaquam secundo omine ac solemni plausu, IOANNI nomen aut commodaisti, aut ab eo potius accepisti: nequaquam *minima*, colles excedens, voce populi toto mundo diuulgata; postquam Bohemiae Indigetem, sepultae famae tuae vocalem animam, solo Czechico genuisti, aluisti, conclusisti, custodisti.

Noua genethlia notet genealogia! vsque ad senectam et senium coniugum dilata, diu exspectati, et millenis gemitibus exoptati filii natalitia! Stillabant votiuua cilia, moesta cadebant stillicidia, gemebant geminata coniugum lumina ad templi Beatissimae limina*, abibant in flumina, densissimis moestitiae nubibus obductus fuit animus: donec tandem foetus felicissimi, fletibus quasi foecundati, gene-

* Balbinus
in Bohemia
sancta §.

thlia solemnizasset thalami infœcunditas: dum tam inexpectatus venit post nubila Phoebus. Extaticus pene stupeo IOANNEM vitae in limine! inflammatus Coeli famulatus cunis applaudens concinnat epinicia, quae haec natalitia? noua metempsychosi immutatam conspicio Coeli faciem, quae thaumata? duplicatis facibus ignescit axis, quae phaenomena? num noua innouatae indolis methodo nox diem gignet? stupendam genesim! Extinxit Phoebus mundo diem, sed nullam Nepomuco imposuit caliginem. Somno sopitus iacebat mundus; sed vigilis agitabat oculos Nepomucum. Noctem denique Diuinum

Idem ibidem.

Numen mutauit in diem: *Dum ad opacas temulentae noctis caligines fulgentissimas quasdam coelo deduxit flammæ, quae amabili et innocenti luce, acceptissimo ciuitati spectacula, totam nascentis domum illuminabant: atque ita Diuina Clementia, fulgidis illis flammulis, lumen succensum a lumine, deciduam pene Coelo sobolem, coecutienti mundo, flammante ostendit pollice, luculento indice. Nouae illae faces, publicandae olim IOANNEAE intelligentiae dabant vaticinia. Flammeis cupediis lactandus, igne lacteae in vicem dulcedinis pascendus, candentibus epulis educandus fuit, quem *viduum ac igneum ingenium* coeli auspicio exspectabat.*

Ita nempe, quos ad magna destinauit Consultissima Numinis Omnipotentia, eos, ab ipsis vitae incunabulis, luculentis manifestauit indiciis, ceu sequentis indolis anteaambulibus testibus. Venit in lucem IOANNES, et eo adhuc in cunis tacente Coelum conclamat! dum flammæ suas acuit in linguas, quibus in illuminatis aedibus, velut in suggestu annuntiat, non vano omine, IOANNEM hoc coelici luminis vaticinio, ad lucem inaccessibilem euehendum. Ita in eam spem declamat Ecclesiastes coelicus ignis ille Coelo defluus. En tibi, benedicta Nepomucena vallis, fidus affulget iam nouum, vt tollat omne noxium, cuius candentes flammæ nouo thaumate in tectis micant

innocuae! Stupendam genesim! quis inde senescentis indolis eximia non legat indicia?

Natus IOANNES, iam plenam in medio noctis inhabitat diem, amictus lumine. Scintillant Coeli faces, sed eis ad invidiam NEPOMVCENVVS splendescit Adamas. Hae in sublimi; ille in valle humili, communi alioquin adamantibus habitaculo atque cubili. Ita nempe decuit, vt Adamas ille, in ipsa genesi sua splendescat, qui olim ad mundi totius spectaculum elucescat, et demum, sicut sol in conspectu DEI fulgeat. Quod vt sibi spondeat eo nitidius ab Adamicae maculae naeuo, Adamas, baptismalibus fit mundus in vndis.

Ast vix coelicis facibus illuminatus excanduit, illico antipatheticis ignibus intoxicatus, expalluit ADAMAS NEPOMVCENVVS! vix splendescit, iam languescit, iam tabescit! vix candicat, iam caligat! vix vitalis conscium lucis, iam libitina, cui nihil illibatum, nihil inuictum, nihil inuium, nihil vspiam fuit inaccessum, eum sibi in spolium affectat, telis ac falce infensa infestat. Sed depone! depone tuam! tuam inconsultam, libitina, depone libidinem! Noscas IOANNEM ADAMANTEM! Adamas est. Ita contemnit ictum, vt chalybs vndeque disfulset, incudesque etiam ipsae dissiliant. Obstitit ausibus tuis tanto animosius, quanto infensius eundem spiculis tuis infestas. Ecce! ubi palma tua? tela hebetavit! falcem vitiauit! inanes tuos ausus debellavit. Victa es libitina! vicit Adamas in Leone Czechia, ad vincendum, ad palmas natus.

Plinius Nat.
tu. Histo. lib.
XXXVII.
c. 4. n. 40.

Nondum IOANNES infantiae suae deposuit incunabula, iam incunctabilis eius indoles in plenissimum abiit thauma: quandoquidem iam tunc vel ipsi etiam infantiles vagitus, silentiosam declamabant facundiam. Signo multiplici vitae sanctitatem indigitavit: thalamo foecunditatem,

Nepomuco nobilitatem, Czechiae felicitatem conciliauit, lociauit. Vix mollibus exiliens cunis, lacteam infantiae excessit semitam: quoniam iam tunc giganteis affectuum passibus, ad excelsos Sanctimoniae apices euehi gestiebat, aestuabat. Natus, iam nactus Sanctitatem, dubium fecit, an solo citius, an polo viuat? Nondum lalamenta exiit, nondum deposuit balbutiem, iam dedit ei Dominus linguam expeditam. Nondum nouit peccatum, iam dolosas cupedias eludebat voluptatum, dum condignum innocentiae suae pietatis conducens famulatum, seditiosam sensuum phalangem, despotica excelsi animi subditela, ita sibi mancipasset inclinatum in mandata, vt cognita ante-untis ducis vestigia, incunctato obsequiosae subiectionis homagio illico sequi sit coacta. Solitudinem, insolito exemplo, inhabitauit in media domus multitudine, numquam minus solus, quam dum solus. Ad coelestia alloquia soli eum allexit solitudo, in qua deuotis votis puel-
lus eloquens balbutiebat. Supplex haec IOANNIS pietas quamquam balbutiens, eloquens tamen fuit: siquidem sodales coetaneos ad deuotionis officia alliciebat, ad modestiam commonebat, commouebat. Ne IOANNI vel domi templa deessent, multiplici ipsemet domum depinxit imagine. Sed his in valle sua vtut benedicta, minime contentus, qui ad coelestia assidue contendebat: ne pietatem impediatur balbuties, ad vicinum lacti et mellifluum coenobium dietim solis aduentum anteueniebat, inibique angelicum obiens officium, quoties in Missa victimam immaculatam litasset Mysta, toties ille pietatis succendit holocausta; cuique Mystae indefessus assistens * in templo domesticus, domi alienus. O splendidum! O candidum Adamantem! O Adamandum adolescentem! consummatissimum angelicae nobilitatis ectypon!

* Balbinus
citatus,

Vidi hactenus IOANNEM in DEI obsequium ima
humilitate inclinatum: nunc autem conspicio angelicum
hunc

hunc Iuuenem splendidum, stantem, et cinctum ad ambulandum. Vadit IOANNES, vallis Nepomucenae fluentis minime contentus vadit, quo eum mansueta Pallas ad degustandos Castalios inuitat fontes. Immo vadit IOANNES, quo eum Benignissimum Numen aqua Sapientiae adaquandum euocat, vadit ad diuulgatum Latinitatis Museum Zatecium. Et ecce! illico Musae suum con-
salutant Apollinem, commilitones scholastici Diuinum stupent Platonem, poli, non soli discipulum! siquidem indefessa sedulitate, ingenii subtilitate, indolis capacitate, iudicii excellentia, et insolita ac inuisa sapientia, antecessit omnes, excelluit singulos. Ita IOANNES, ita NEPOMVCENVS Adamas in Zateceno esulit Gymnasio! ita splenduit! Syntaxista omnibus titulis absolutissimus, nil magis calluit, quam *silentii* genus et *loquacitatis* declinationem, nec aliud quidpiam, quam *modum indicatiuum* fastidiebat. Poeta insignissimus, *coeli* spondeum, non tam pedum dimensione, quam assidua Numinis contemplatione scandebat. Eloquentiae subiens Palladium, iuxta Tulliani styli suauitatem, venustatem et elegantiam, tunc potissimum suasit, dum pia in voto soluto deuotionis eloquio, tacitus declamauit. Assuesce Castaliis Poeseos fontibus, innocens Apollo! instat etenim pedibus tuis Moldauicus Helicon, qui silentes labii tui confundet Camoenas. Eloquentiae infuda facultati! nam maxima olim dicendi copia detonabis in vitia: augusta Wenceslai suadam tuam exambient palatia!

Ne *uiuudum* illud *ac igneum* IOANNIS ingenium molles tantummodo et communes mansuetae Palladis excoquat epulas; Eum (ad excelsa natum) sapientia ad sublimia destinauit, atque ad magnificum, et toto mundo diuulgatum Czechiae Athenaeum euocauit, in quo ei spectatissima scientia excultum facultatum indigitauit palatium. Hic ille, attonitis et discentibus et docentibus, non

tam discendo, quam docendo, stupenda ingenii agilitate,
 insolita intellectus facilitate Academica (Angelica quo-
 dammodo mentis suae intelligentia) distinxit dilemmata:
 astutissime aedificata, cautissime solvebat sophismata: di-
 ctata sibi non modo summa auiditate Philosophica combi-
 nitur dogmata, sed omne etiam philosophandi genus absolu-
 tissime est edoctus. Immo sublimi intelligentiae suae acie
 ad enodanda subtilissima atque altissima coelestia, huma-
 nae menti alioquin velata, et inaccessa Diuinitatis aenig-
 mata, elucatus est Theosophus. IOANNES (pene Apo-
 calypticus) ex ipso Deitatis fonte fluente Sapientiae
 cum plena hausit notitia et indulgentia: Coeli facile do-
 mesticus, cuius assidua contemplatio existit in excelsis.
 Quia tamen soli inquilinus ne a statuta Iustitiae deuiet
 meta vagabundus, eam, quam Sancti Canones dicunt,
 inuestigat Legum semitam Canonista. Canonista IOAN-
 NES aequissimus! Ius fecit potius, quam audiuit: Leges
 adimpleuit magis, quam citauit: tabulae notas factis me-
 lius, quam voce dictauit. Et condigne: talem enim de-
 cebat Aduocatum, qui ad causam Diuinam agendam as-
 sumptus, et electus: qui silens DEVM habeat in Clie-
 tem, in quo vno IOANNES, et Iustitiae vindicatiuae le-
 ges, et commutatiuae pandectas insumpsit. Talem eum
 decebat Aduocatum, cui Diuinam olim Sigilli confessio-
 nis causam agenti, equuleus et catalta spondent sugge-
 stum. Ita ADAMAS NEPOMVCENVS in Czechio subli-
 mis Sapientiae effulsit Athenaeo, ita splenduit. Nec diu
 lux tanta delituit; nam Philosophum suum expetens Do-
 ctissima, Canonistam suum ambiens Aequissima, Theo-
 logum suum contendens Eximia; illico baccas suas (Aca-
 demicae dignitatis augustalia) sollicita agilitate, in vnum
 IOANNIS caput, tot baccis et palmis dignum, Philo-
 sophica, Canonica atque Theologica congeffit facultas.

Tot Academicis titulis insignitus IOANNES, ingens visus est omnium oculis, at minimus suis: nec nosse se voluit quidquam nosse. Tacita mente, nobiliter adhuc anhelat diadema, cui assequendo totum meditando insumpsit mensuram. Qui omnium animos, ac oculos allexit, nunc omnibus humanis se subducit aspectibus. Qui omnibus eminebat, abiectissimus in solitudine delitescit. Qui laudatissima Sapientiae suae edidit specimina, in altissimae contemplationis silentio conticescit. Adamas, qui ad omnium solamen nitidissime effulsit, nunc, ut intimius lateat, spontanea obductus caligine, sua denuo incolit latibula. Sed condigne; nouit siquidem IOANNES, euoluto vnus mensis spatio, se mystica Mystae dignitate insigniendum. Hinc in piae ascese solitudine, ita spontanea lege didicit silentium, ut dein palam loqui posset. Tacet nunc, ut dein, quae animo concepit Altissimi beneficia, et Diuinae Nemesis iudicia, populo condigne manifestet. Cultus Diuini et salutis Bohemiae Zelotes maximus voluit, ut, sua ad populum incitamenta, in altissimae solitudinis assidua meditatione faciant fundamenta. Voluit, ut antequam Iustitiae legem edoceat populum, ipse citius, quod loqui vetat Iustitia, tacendo discat, ne quam coluit silentio, offendant eloquio. Ut alienas debite componat conscientias, se ipsum effigauit in amissim. Ut ieiunas, eloquentiae suae pabulo, pascat mentes, sibi met ipsi mutis labiis declamabat. Nouit nempe, quod ibi coelestem Sapientiam addiscant Theophili, ubi clauso sensuum ostio, Dilectum, animae sese insinuantem, auscultant Discipuli.

Obtulit IOANNEAE facundiae ambonam suam Teynensis Ecclesia, in qua ille Apostolico zelo concitus, ad dandam scientiam salutis plebi suae Bohemiae (in qua nequitiae gelu glaciata quiescebat pietas, exulabat honestas, vigeat voluptas) induit Iustitiam, sumpsit scutum inexpugnabile aequitatem; et ut dictis efficacius commoueat

animos, factis suadebat facienda; facundus eloquio, foecundus exemplo: quot themata dedit, tot pene thau-
mata in se edidit. Euangelizabat omnibus ea, quae ante in
solitudine sibi soli locutus. Vitae sanctitate potius, quam
linguae loquacitate facundus. Eloquio Domini inflamma-
tus, quas in genesi sua concepit flammās, igniuoma ex-
cussit exsecutione: eo vehementius debacchatus in vitia,
quo violentius ille hucusque in animi zelosissimi me-
ditullio exaestuans ignis, angusti sinus cancellis fuit com-
plicatus. His antipatheticis ignibus densissimas iniquita-
tis caligines dissipabat, et fatuos inuidiae ignes, in faces
iustitiae accendebat. Desidiosam acediae glaciem in ve-
loces devotionis latices dissolvebat. Siccās cupidinis sti-
pulas succendebat, inque fumum solui iubebat. Luto-
sam foedissimae libidinis sentinam exsiccabat, deuastabat.
Histaedis, spississimis temulentiae nebulis obfuscatam, amen-
tem, continuis epulis innatantem, et assidua ingluuiei
tempestate obnubilatam, populi illuminauit mentem. His
facibus dolosae iniquitatis peplo velatam, et quasi sepul-
tam aequitatem detegebat, suscitabat. Hoc incendio to-
tius Bohemiae densissimam nequitiae siluam deuastabat.
Tumida pauonum capita ad pedes obedientiae humilia-
bat. Bestias abominationum eliminabat, et tamquam ge-
nuinus Adamas *venenatae* *Czechiae insecta* domabat; *Lympha-*
tionēs abigebat; atque acuta ADAMANTIS indole, vocem in
iacula, eloquentiae flumina in fulmina acuebat; et lingua
et manu in vitia detonabat, fulminabat. Ast vt piās etiam
foueat, et deuotas in bono consolidet animas, clemen-
tiam adhibeat, tonanti zelo Iustitiae comitatem, vehe-
mentiae modestiam ingenue copulauit, atque ita flexibiles
aliunde mentes emolliuit, ad legis Diuinae inoffensam cu-
stodiam concitauit, stimulauit. Agnum euangelizans,
cuius ipse vellus, candidissima vitae effigiauit innocentia,
cameli pilis agninam nonnunquam substituit mansuetu-
dinem: fuit et lex Clementiae in lingua eius: siquidem
blan-

Plinius de
Adamante
hoc. cit. n. 10

blandis etiam quandoque eloquentiae catenulis animos et animas captiuabat, vinciebat, subiugabat; atque mansuetis etiam monitis stabula in palatia, iumenta in homines, homines in Angelos commutabat.

Tanta ADAMANTIS NEPOMVCENI lux, lux, quae in Teynenti suggestu tam splendide effulsit, non diu delituit, sed in ipsa etiam Augusti, quamquam alias desidis aula enituit. Wenceslaus Magnatum, gemmas et clenodia audidissime concupiscentium secutus indolem, amabilem omnibus, non minus adamans ADAMANTEM, IOANNEM mediante vnanimi Amplissimi Canonici Capituli voto, ad Diui Viti, non nisi inuitum * electum gauisus Canonica- * Teste Bal-
 tum, Ecclesiasten elegit aulicum. Suscepit, licet inuitus, bino citato
 IOANNES impositum onus, et si alias bene, hic omnino §. 2.
 optime Euangelicum obiuit munus, opusque egit Euangelistae. Postquam plebe eliminasset flagitia, aulam inuasit. Aulicis detestandam libidinem exposuit, in septam audaciam comminuit, indomitam agendi potestatem cohibuit, tumultuantem luxum inhibuit: atque ita scelestam et vitiosam aulae vitam (vindicem Iustissimae Nemesis vltionem explicando) ad Diuinae legis amussim composuit. Nobilium abominandam viuendi licentiam castigauit, eosque ad subiectissimum DEI cultum et obsequium mancipauit. Excellentissimus animae Medicus! genuinus, *venena comescens, et in medicinis efficacissimus Adamas* singulis Plinius de
 quibusque vitiis obuiantia adhibuit medicamenta. Nam Adamante
 sicut scientia Medica calida gelidis, gelida calidis sanat: Natu. Hi-
 ita ille opposita posuit medicamenta peccatis, dum mol- sto. Lib.
 libus continentiam, tenacibus munificentiam, saeuis man- XXXVII.
 fuetudinem, elatis commendauit humilitatem. c. 4. n. 9,

Ast non Nobiles, non Aulicos solum; sed ipsa etiam angusta Augustissimi inuasit augustalia. Augustam etiam

C

Wen-

Wenceslai defidis accessit acediam. Vitiosam vitam com-
pescuit, actiones composuit, ingeminando: *Non licet*. Nec
lauit Aethiopem; antequam enim in imam iniquitatis aby-
sum delapsus fuisset Wenceslaus, libens eum audiebat, et
audito IOANNE multa faciebat. Immo insolitam hanc
facundiam maximi aestimans, maximi etiam aestimauit fa-
cundum. Neue fulgidissimus ille ac splendidissimus Ada-
mas lateat sub modio, sed luceat omnibus, IOANNI
excelsos titulos, sublimes dignitatum apices, cumulataque
subsellia augusta obtulit munificentia. Sed non latuit IO-
ANNEM, suamet ADAMANTI inesse aestimationem. Mu-
tuatae itaque dignitatis minime affectans commendatio-
nem, absque ambitionis suspicione, omnia sibi ab Au-
gusto oblata sellia humili magnanimitate declinauit.
Ne tamen abnuendo singulis, augustum Augusti obstina-
te quasi contemnat affectum, eleemosynas Wenceslai dis-
pensandi munus suscepit, ad id acceptandum, innata ege-
nis subueniendi commotione, et eximia in eosdem dile-
ctione, quam in officio hoc intendebat vnice, et custo-
diebat assidue, potissimum incitatus. Hic in subleuandis
inopum necessitatibus, ea usus est methodo, vt alienas
facultates dispensasse minime putasset, nisi suos etiam lo-
culos euacuasset. Commissas sibi opes ea munificentia
diuisit in inopes, vt, nisi omnibus subuenisset, nec vni
opem tulisse, sed aulae diuitias dissipasse supposuisset. Da-
tos sibi ab aula in Eleemosynas diuidendos nummos,
soli commisit Numini, in egentium sacculis tutissime cu-
stodiendos. Gemebat inopum phalanx in publicis etiam
compitis: IOANNES tamen nullum nouit inopem; quia
quos egentes existimauit, omnes ditauit, singulos locu-
pletauit. Causas litesque dubias, aut inique dolis suum
in occasum implexas conclamabant viduae, ingeminabant
pupilli, et quantocyus singula, secundum genuinam aequi-
tatis soluebat amissim. * Pusillanimes, moesti, anxii,
et vel suo malo, vel insidiantium odio afflictii, IOAN-
NIS

* Balbinus
citatus.

NIS inuocabant auxilium, qui illico moestitiam in abundantissimum commutauit solatium. Oculus fuit coecus, pes claudus, et causam, quam nesciebat, diligentissime investigabat, Aduocatus inopum. Ita ab Adamante NEPOMVCENO, omnibus spes, omnibus auxilium, omnibus solamen affulsit, dum omnibus sine omni exceptione, sine vlla acceptatione effulsit.

Tam splendidum, tam nitidum Adamantem: talem, ac tantum iustitiae ac dilectionis Zelotem; Collegiata ad omnes Sanctos anhelabat Ecclesia, cuius vnanimi totius Capituli consensu Decanus electus est, et inuestitus. Talem et tantum aequitatis Candidatum, talem, et tam ex aequis exquisitum Aduocatum, vitae ac conscientiae suae Iudicem expetebat impii Wenceslai, pietate ac innocentia spectatissima Coniux Ioanna. Huic illa, cui se totam commisit, singulos vitae suae detexit defectus, omnes conscientiae suae naeuos, minimas quascumque labeculas, et omnia sua patefecit abscondita: cuius ille Sanctissimis consiliis, auxiliis, dictis et exemplis, pietatem succendit, ad diuinae legis custodiam animauit, piam in bene coeptis constantiam stabiliuit, solidauit. Ob insignes has sapientiae ac sanctimoniae dotes, totius aulae IOANNES sibi deuinxit animos, quae eximia eius, ad exactam pietatis legem venustissime delineata viuendi methodo, allecta, et conspicuae Sanctitatis eius fama commota, eum in vitae suae statuit ideam aula tota, cui se, absolutissima fundens imitationis specimina, luculentum posuit in exemplum.

Dixissem hic fulgentissimum ac splendidissimum
ADAMANTEM NEPOMVCENVM ad aestimationis augen-
euectum, tamquam gemmam nitidissimam et lapidem spe-

ciosum multum, exquisitissimo gazophylacii aulici loculo adaptandum, diligentissime custodiendum, et suavissime confouendum. Sed qui haecenus quidem candicantem lucem suam vndequaque disseminauit, qui lymphationes sedauit, venenata insecta fugauit: nondum tamen inuictam Adamantis constantiam indicauit. Ut itaque et constantiae Adamantinae edat specimen, ipse Augustus instituit tentamen! Incessit desidiosum, ac immani foedae libidinis veneno intoxicatum, aut saeua adamantide infascinatam Wenceslaum, stulta (zelotypis suspicionibus cincta) sciendi cupiditas, quid coniux Augusta de se sentiat? quas potissimum noxas committat? Itaque IOANNEM, quem vnicum eius nouit conscium conscientiae, citat extemplo: et quem in pulpito publico suspexit Tullium facundissimum; eundem et sibi in palatino supposuit Placentinum famulantissimum. Defectus itaque Augustae indagat, naeuos inuestigat, et tandem astute, compositisque in omnem dolum blanditiis, confessa delicta eloqui exposcit. Vefana sciendi cupidine attentat, quae nosse nolunt Angeli! inuadit, quae silentium inuiolabili exhomologeseos sigillo communiuit. Expalluit, et expauit IOANNES, non metu maiestatis, sed attentatae impietatis. Expalluit, et expauit! At Adamantinum attollens animum, non obstinati eloqui audacia, sed causae animatus Iustitia; inexpectatam Wenceslao intonuit oden: Quae haec, Auguste, inaudita libido sine exemplo! conclauiua inuadis Numinis, quae impudentia? coelestis consilii indagas abscondita, quae insipientia? Diuinae legis obuelata peplo detegi cupis, quae dementia? Maiestate expostulas Augusta, quae DEVS ipse vetat, quae malitia? Num Sanctissimam Silentii violabo immunitatem? Num exhomologeseos conculcabo sanctitatem? non licet: Tullium me vis, sed Tacitum habebis, Zenonem videbis: aquam a pumice, vocem a pisce mendicis: non licet!

Quid ad haec paludata dementia? quid ad haec Wenceslaus? disimulat omnia. Instat duplicatis vicibus, pietis sollicitat vocibus, incitat pollicitationibus, inuitat et lactat blandimentis. Augustam tandem dicit legem: iniquitatem sua fulcit maiestate: voluntatem sua munit potestate: IOANNEM eloqui iubet. sed incassum! obmutuit IOANNES, tacet. Hic, hic subito aula obducta nubibus, nubes confusatae caligine, caligines condensatae in nimbum, funestam concipiunt tempestatem. Iouem poscis? Wenceslaus deses est; qui enim ante vultum in adscititias composuit blanditias, iam tonat, fulminat, mille enses necemque inclamat. Sed tona! fulmina! caeca saeuities, nil efficies, nil euinces! Adamas est IOANNES, cuius congenita indoles *metus vanos expellit a mente*. Tona iam amente tua mente! tona! fulmina! minime expauescet IOANNES: metus in constantem non cadit Adamantem.

Teste Plinio lib. cit. n. 10.

Intuens itaque in IOANNE ADAMANTIS, metus vanos expellentis indolem Wenceslaus, ne metum incussisse tantum, minasue solum simulasse, sed necem ipsam etiam intentasse edoceat; illico cumulatam exquisitissimae immanitatis conuocat satellitium: Huc vincula, huc compedes, clamat! IOANNEM catenis vinctum, in squallidissimam et angustissimam coniecit speluncam; vt sagittet in occultis immaculatum. Inibi fame emaciat, siti affligit, sed incassum! Non enim nouit fulgentissimam Adamantis indolem, densissima etiam caligine minime obfuscandam. Non nouit IOANNEM ante in asceseos solitudine spontanee in vallibus domicilium collocasse, solum selegisse, inibique insolida sollicitudine silentium didicisse. IOANNES itaque catenis onustus, tacet: squallenti speluncae mancipatus, tacet: fame maciatus tacet: siti labefactatus, tacet: ad Augusti legem, tacet, ethnicum ducens, ad iniquam legem sine lege loqui.

altit. latitud. & amplit. 2½, uln,

Suo denuo spoliatus voto Wenceslaus, non placet, inquit, scena me auscultante tantum; nisi et spectante. Hic paludatus Leo IOANNEM in catasta attolli, in equuleo extendi, tundi, contundi, flammantibus taedis succendi iubet: ut saltem ex ustulato stigmatate optati voti exsiliant scintillae. Ast tona! fulmina! caeca saevities! nil efficies, nil euinces. IOANNES Adamas est inuictissimus: Adamantium eius animum emissa non quatit iacula, tua nuspian sentiet spicula. Stabit inuicta stipatus constantia sine vacillatione, excipiet supplicii tui fulmina, sine sigilli laesione. Immo scelestos ausus adamantino constantiae suae scuto in tuum contundet exitium et confusionem. Accende faces! tuum contemnet incendium absque flexione. Inflamma taedas! Diuinis magis, quam tuis exaestuans incendiis, tuas deuincet flammam, sine ustione, absque emollitione: tuam domabit saeuitiam, absque consumptione. Quinimo iniquissimum hoc incendium, in tuum commutabit flagitium. Adamas est, et *chalybem, et ignem contemnit, numquam incalescens*. Validissimas etiam quassatus ictibus manet indemnis; qui enim millenos maleatos sustinet conflictus, tuos quoque tametsi saeuissimos excipiet ictus, sed inuictus. Igne nuspian emollies, sed ad omnem potius venustatem expolies Adamantem. Ecce Leo impie, igne examinasti IOANNEM, et non est inuenta in eo iniquitas: non egit dolum in lingua sua.

Juxta eundem citatum n. 10. et 40.

Inuictam ADAMANTIS NEPOMVCENI constantiam stupet attonitus, et qui inexpugnabilem hactenus Athletae expugnet animum, tacitus inuestigat Wenceslaus. Et ecce! Plinii dogma (*alias omnes gemmae mellis decoctu mitescunt*) exquisitissimae iniquitatis fit syntagma; nouissimae machinationis systema; quod enim Wenceslaus exsequi non valuit suppliciiis, id assequi voluit blandimentis. Sanatum itaque IOANNEM, mensae suae adscitum, augustis lactat dapibus; veniamque delicti postulans callidus, affectum simulat; cuius dolo fictas in genis explicat delicias, blandas in labiis

Natn.
Hist. Lib.
XXXII. c.
XII. n. 14.

biis fallacias, mentitos toto vultu soles, eloquia fundit
 quasi mel et fauum, ea spe, vt, quem igne non emolliuit,
 mellis decoctu demulceat Adamantem. Hic augusta pa-
 latia ac solatia, hic aulae blandimenta, hic opes, diuitias,
 hic quasque cupedias plenis effundit buccis. Hic Eccle-
 siasticae dignitatis augustalia, Litomisliensis Episcopatus
 subsellia, Antistitis illius pedum et Insulam, ad octo-
 ginta nummi panonici millia ascendentem in auspicata
 obtulit munificentia: vt his opibus et diuitiis tamquam
 communibus illiciis emollitus IOANNES infatiabilem
 eius extinguat sitim, et quae coniux Augusta sibi liganda
 aut soluenda confidit, manifestet. Quid agis, inquit, mi
 IOANNES? ecce Augusti clementiam! Insulatam tuam
 dignitatem Litomisliensis Ecclesiae suscipiet subsellium:
 Alpham te Antistitum suspiciet Bohemia: amplissimi no-
 minis tui famam, et aulae camillum euulgabit buccina;
 Quid agis? ad violata Antistitum pallia, nemo testudo est.
 Velox ac volubilis ad sublimia aditus
 Lentulos non admittit. Augusti ne damnes munificen-
 tiam, ne contempnas affectum, Magnatum ne despice fa-
 vonios, poenitebit! de momento agendum est, quid mi-
 nus? de voce, quid facilius? quantum debes eloquen-
 tia? numquid, qui totius Bohemiae linguis facundissimus
 diulgatus es Ecclesiastes, tam solemne nomen, muta
 delebis ignauia? numquid, qui Tullius haecenus plebi de-
 clamabas in publico pulpito, dum Maiestas Augustissima
 vocem tuam exambit, Mutius obmutesces in occulto?
 Manifesta tandem, quae postulo, et famem meam satia-
 sti, et tibi Augustos titulos, dignitatum insignia, Eccle-
 siae subsellia collegisti. Ita Wenceslaus Plinianum secu-
 tus dogma. Sed non nouit, ab hac Plinii lege, *Alias om-
 nes gemmae mellis decoctu mitescunt*, non nouit IOANNEM
 esse ADAMANTEM, cum exceptione, ab omni omnino ex-
 emptum emollitione. Audit, et cognoscit mellita haec
 blandimenta: videt callida haec, veneno condita esculen-

ta, sed non bella, innocentia eius labella, minime deli-
bant mella. Ad apiam opum et dignitatum viam, cui
optime nouit subesse laqueos, stat in elingue saxum com-
mutata suada, stat tamquam inflexibilis ADAMAS IOAN-
NES. Collecta tandem mente linguam in voces soluit,
sed inexpectata eloquentia: Siccine. inquit, o Auguste!
polluto eloquio clauus Ecclesiae contaminandae, siccine
Sigillum, quod DEVS ipse apposuit, violandum? citius
clauam pugno expugnabis Alcidis, citius Ioui adimes ful-
mina, quam voto tuo faciam satis. Desiste a scelestis
cupidine! desiste a blanditiis, ab illicitis desiste! non pan-
dam, quae celanda coelum iubet, non pandam! actum
agis, non licet!

Hic delusum se, et tam blanditias, quam minas suas
contemptas videns, totus in saevitiem abiit Wenceslaus.
Flammante insania tumescit pectus, dilatis spumat labiis,
sanguinolentis scintillat oculis, flammatur genis. Volant
vndique tumultuosa tempestate excussa indignationum
fulmina in IOANNEAM faciem, atque exitiosa haec tem-
pestatas, non modo fulmina et flumina, sed instantem in-
tentant omnia necem. Actum est, IOANNES aquam bi-
bet! immutabilis lata est sententia! ut qui Augusto no-
luit esse Tullius, Moldauae iniectus flumini, fiat Putea-
nus. Ita Wenceslaus ADAMANTEM BOHEMICVM IOAN-
NEM, totum vult inundatum. Bene habes, paludata
iniquitas; Moldauae iniicies; in hoc tamen flumine, elo-
quentiae fluuenta minime capies, minime eloquentem ef-
ficies IOANNEM, qui mavult in vndis cum piscibus esse
mutus, quam tecum in aula loquendo, pollutus. Bene
habes, inconsulta ignavia; Moldauae iniicies: sed nullibi
magis, quam in vndis absconditus, silentium custodiet
IOANNES. Vocem non dabit lingua, dum lapidis Aga-
thonis loco aquam labiis tenebit IOANNES. Moldauae
iniicies: sed igne non liquatum, minus aquis emollies
Adamantem, numquam non constantem. Age, quod ve-
fana

fana distat faeuities! non supplicium, sed beneficium exhibes, dum fontem aquae salientis in vitam lauando adhibes Adamanti. Quem inundatum, atque ad omnem venustatem mundatum, Moldaua in nitidissimum excoquet vnionem. Accedet Coelo gemma, Czechiaae accedet diadema.

Ne iniquitas innotescat scelestissima, quaesuit Wenceslaus consummando flagitio mutam caecamque noctem qua IOANNEM ponte deiectum, aquis tumulauit. Ast eleuabant flumina fluctus suos! eleuabant flumina vocem suam! qua et nitidissimum Adamantem, tamquam hospitem specialissimum consalutabant, et paeana IOANNI concinebant. Vesta coelestis, in ipsis vndis, festiuos succendit ignes, qui zelosum famae vindicent vindicem: funestum fatuis Wenceslai ignibus opponant Cometam, et nefandam immanitatem suis sepeliant in fauillis. In pugna Iosue stetit Sol, ne stet, sed cadat hostis; et vt statiuum se exhibeat militem, statutam distulit diei metam. In pugna IOANNIS coelestes intelligentiae stabant attonitae; quoniam nitidissimus Bohemiae Adamas spectaculum factus mundo, Angelis et hominibus. Pugna IOANNIS defixos tenuit Coeli oculos, vel allectos spectaculo, vel obstupefactos flagitio. Hoc iniecto Adamante non modo insplenduit, ast (Coelo delapsis facibus succensus) totus in flammis et ignes festiuos abiit Moldaua, vt condigno applausu Czechiaae excipiat diadema. Vidit Aethnae in monte impunita cum niuibus colludentia incendia Sicilia. In pugna IOANNIS gelidum fluminis elementum in stellatum Zodiacum commutatum suspexit Bohemia.

Natat! iam natat exanimis Czechico tumulatus pelago! iam natat! immo nitet, etiam in imo fluminis nitet IOANNES! nitidissimam Adamantis contestando indolem.

Natat secundo flumine ad Diuini gazophylacii metam, vt fulgeat sicut sol in conspectu DEL, quo ei Coelo delapsa viam indigitant lumina, festiuus ignibus applaudentia; coelestis gemmae testes luculentj, comites facundissimi, custodes famulantissimi. Natat IOANNES, et ad litus enatantem Poenitentiae athletam, Coeli Candidatum, Candidi de Poenitentia excipiunt Canonici; suae imponunt Canoniae Canonicum, Ecclesiae Ecclesiasten. Hic cultus Nepomucenus sumpsit initium: hic beneficia, hic thaumata inchoauit IOANNES. Hic igne examinatus, et Moldauae fluctibus emundatus, ad totius Bohemiae solatium nitidissime effulsit Adamas NEPOMVCENVS. Ast alium hoc clenodium Diui Viti exoptat Gallicinium: Amplissimum Capitulum suum sibi vendicat Canonicum. Inclutum hoc Czechiae Diadema, Bohemicum exambit Vaticanum: vt, vbi vitae et necis sententiam dicit Iustitia. ibi famae Aduocatum habeat Bohemia. Et ecclesia ipsa Ecclesiae Diui Viti tellus, suum agnoscit Ecclesiasten, suum adsalutat Adamantem: nam effossa tumuli fossa multa fulvi metalli edidit, obtulitque talenta*, quibus *IOANNEAM* palam contestata est dignitatem, euulgabat sanctitatem, Adamantinam compensabat constantiam, et fidelitatem. Ita nempe minus nobiles contempsit opes, et communes abiecit diuitias, vt eo aptius inaeestimabile in sinu suo suscipiat Czechiae Diadema, et dignum tanto hospite disponat palatium. Ita metalla cognatum suum excipiunt, et adsalutant Adamantem, qui sua in metallis non nisi excellentissimis inuenit genethlia.*

Iam tibi Augustissimum, atque amplissimum coeli gazophylacium de nova gemma; tibi autem, o dilecta Czechia, de nouo applaudo diademate! gaude de tam nitido Adamante, cuius lux fulgentissima, beneficentissima, toti, qua late patet, illuxit mundo! Exulta de tam benigno indigete, cuius beneficia sentiunt linguae omnes, et om-

omnes populi. Sonat in Catholicis Athenaeis, muti bo-
vis elogium: sonat liliata Nicetae innocentia, qua impu-
dentem foeminam sibi auulsa, et in faciem eius eiecta lin-
gua abegit, ac fugauit: Dilaudant paginae eos, qui, ne
pandant occulta, linguas amputabant. Sed sanctissimi Bo-
hemiae Mutii vocale silentium buccinantes declamant
ambonae. Famae Aduocatum silentiosissimum vocales
toto mundo diuulgant pennae. Qui custoditis linguae
habentis, nouus sine sanguinis effusione Poenitentiae ath-
leta, legalem silentii custodiam non loquendo, sed tacen-
do est confessus adeo, vt vel ipsa lingua silentiosissima,
iam tot saeculis contaminationis maculae nescia, ab omni
tabescentiae naeuo aliena, IOANNEAE Sanctitatis tes-
tis sit immaculatus, inuictus. Immo tot nomini Ne-
POMVCENO dicata templa, tot fusa, sculpta et picta
ectypa, tot mutis soluta labia, tot caecis accensa lumina,
tot clientum anhelata vota, tot fama militantibus impensa
auxilia, tot denique toti mundo exhibita beneficia, taci-
ta sunt testimonia. Sumptuosissimae Mausolei Nepomu-
ceni laminae, tot appensa anathemata, tot lampades mag-
nificae, IOANNEM flammantibus extollunt linguis: et
si vocales velimus, tacente tam Liuius, quam Tullio, mon-
tes et omnes colles, alpes et omnes valles, Bohemicum
sonabunt Hannibalem, Czechicum Adamantem.

Fulge itaque, nitidissima Coeli gemma! misit Excel-
sum Numen, misit de summo, et asumpsit Te: asump-
sit Te de aquis multis. Quoniam autem dedit Te in be-
nedictionem in saeculum saeculi, benedic! benedic! tot
calamitatibus afflictae Bohemae tuae! benedic! et desola-
tis famulis tuis subueni! atque a malis imminentibus sal-
uum fac populum tuum. Fulge (ita tota mecum intonat
Bohemia) fulge inaeestimabile Czechiae diadema! Ego ad
splendidissimam Sanctitatis tuae lucem caecutiens, ad si-
lentiose facundissimam eloquentiam tuam balbutiens; de-

scendo, encomiis tuis minime sufficiens, *minimus* Encomiastes. Ignosce! si fulgentissimam coelestis dignitatis Tuæ eminentiam, opaco nebulosæ suadæ velo obnubilavi caecutiens; aut adamantinam constantiam tuam, fatua dicendi methodo, diuertilavi inconstans Ecclesiastes; Ignosce! et vestigalis tibi conatus ne despice vota. Colam te deinceps altissimo silentio, et ad omnigenæ subiectionis specimen concluso cilio, quem inconcinno eloquio nitidissimum ADAMANTEM BOHEMICVM, nec igne, nec aqua emolitur, si non quibus debui, saltem quibus potui, syllabis

D I X I.

